

Allt du vill köpa är till salu

På trottoaren, som löper längs Patongs strandpromenad, trängs turisterna. De sicksackar sig med stor möda förbi varandra på väg framåt, försöker ta sig runt dem som har stannat vid något stånd. På ena sidan står mängder av gula, vita men främst röda tuktuks och mellan dem en moped med tillbyggd grill där en försäljare vänder kycklingspett och majskolvar i hetan. På den motsatta sidan letar turisterna bland thaiboxningsshorts, fotbollströjor med namn som Henry, Kaká, Totti, Ibrahimovic och Lampard, och bikinis med Gucci- och Fenditryck. Några kikar på klockor, en turist iklädd ett Singhalinne står med händerna fast i sidorna och kollar när en thailändsk man tecknar av ett foto av Angelina Jolie och över ett utställt bord, står två svenska kvinnor böjda. De fingerar på dvd:er med skakiga videosnuttar från tsunamin. Dividerar om priset. De vill betala 60 bath, försäljaren vidhåller att priset är 100 och när priset landar på 80 säger kvinnorna till varandra att det ändå är okej att betala mer när det handlar om tsunamin. Sen försvinner de in i massan, som rör sig sakta framåt. Vid nästa gathörn svänger de flesta av till höger, in på Bangla

Road. I början av den breda gatan – som fylls av turister i alla åldrar – finns olika butiker. Nepalesiska skräddare från Burma sitter på plaststolar utanför sina skyltfönster, men då och då reser de sig för att försöka få turisterna att komma in i butiken, en glasögonaffär, några rader av glittriga skor och väskor, en engelsk bokhandel, ett minimarket med sololja och Red Bull och Aftonbladet.

Trettio meter in på Bangla är det som att gå in i en vägg. Ljudet från de olika barerna, hiphop, techno, rock, 80-talsdisco, nya låtar från hitlistorna och "Hotel California" blandas samman, rörs om och förs tillbaka ut i ett unisont vrål som lägger sig likt ett dånande täcke över gatan. Neonskyltarna klättrar på varandra uppför väggar, pelare och från taken och under dem – de fullsatta turistbarerna där en och annan kvinna sitter men framför allt unga män och gamla män, män i skjortor och män i bara överkroppar, män i grupp och män sittandes en och en vid bardiskarna, dricker sig fulla. Några följer Premier League-matchen som pågår på de små teveskärmarna som sitter uppsatta i de flesta barer, andra står med armarna om varandra, sjunger med i låtar de känner igen. Samtidigt ägnar de sig åt annat. De suger i sig uppmärksamheten de får från de flickor och kvinnor som arbetar här, de har dem i knät och de håller dem i famnen och de tar på deras bröst och ben och midjor. En ung kille med axellångt hår och surfarshorts kysser en tjej samtidigt som han sneglar på teveskärmen där Bolton just har gjort 1–0 mot Arsenal och han säger till sin kompis som sitter jämte honom i baren att det var typiskt. Arsenal är inte vad de har varit.

Här finns också familjerna. De sitter vid borden som vetter ut mot Bangla eller vandrar storögt gatan fram, tar bilder på tjejerna som dansar på bardiskarna och samlas vid ingången till vad som liknar en marknad fylld av barer. Innanför entrén flockas inte bara män utan också blandade grupper av tjugoåringar och nu står en korthårig dansk kvinna i 50-årsåldern, med en thailändsk tjej mellan benen och blir plådad av sin man medan hon låtsas slicka på thailändskans bröst. Längre in bland barerna, som är svenska och grekiska och engelska och australiska, står Christer.

Christer har varit här i flera år nu. Han har alltid bävat inför vintern, säger han, hatat när Stockholm klätt sig i snö och slask och kyla. Suttit och surat, tyckt att livet har varit mörkt, trist och värdelöst, och längtat till värmen. Men det var först när han gick till sin läkare hemma på vårdcentralen, som han bestämde sig för att göra något åt det. Läkaren tittade nämligen på honom med bekymrad min och sa: ”Christer, du måste gå ner i vikt, och då menar jag ordentligt. Du måste sluta stressa, du måste äta bättre, sluta röka, sluta dricka, börja motionera. Annars dör du.”

”Jag tänkte att det här går ju inte. Jag sa till mig själv att jag har bara det här livet, that’s it. Och jag är ändå 54. Så jag packade några väskor och drog hit. Och nu, nu mår jag så enormt mycket bättre. Jag har gått ner i vikt till exempel”, säger han och slår två slag på den inte längre särskilt synbara magen under skjortan. Sen vänder han sig till Som som står i baren och ber henne komma med en öl.

”Lite ska man väl få unna sig”, säger han och ler.

Till en början drev Christer en restaurang nere vid Patongs strand, men när han tog sig ner dit dagen efter tsunamin, gick omkring bland bråten och förödelsen, kunde han inte hitta den. Den var bortspolad.

”Jag ville inte åka hem, verkligen inte. Det blev att jag började leta efter nåt nytt. Jag visste inte vad först, men så blev Love U Long Time till salu, jag fick ett bra pris och slog till.”

Baren är inte stor, kanske tre gånger fyra meter under tak, sen tillkommer borden utanför. I taket sitter en stor Sundintröja fastnålad, bilder av gäster som kommit och gått, en av en solbränd Christer hållandes i en stor fisk som han fångade med några kompisar för ett tag sen och så allt gästerna har klottrat: *2008 – skäl från Gotlandsgrabarna!*, *Vi älskar Love U Long Time, vi var booooooom* och bland några små ritade penisar: *We fuck, I come, U love, So happy*. I mitten går en påle från golv till tak, med röda blinkande lampor och ovanför baren har Christer satt upp en svensk och en thailändsk flagga.

”Vad tycker du om den där då?” undrar han och pekar på en tecknad bild av sig själv, med den välansade tunna mustaschen som går över i ett spår av skägg runt hakan. Om halsen hänger en krans av blommor och han gap-skrattar på bilden.

”Jag fick den av tjejerna när jag fyllde år. De gillar sin boss”, säger han glatt och fortsätter.

”När man har en sän här bar måste man veta hur thaimbrudar funkar. De är inte som oss. Det låter kanske lustigt

men vi brukar jämföra dem med en stol, fyra ben, ett ben för varje behov de har.”

Christer börjar räkna på fingrarna.

”Först och främst – en mobiltelefon, det klarar de sig inte utan. Två – pengar till mat. Sen behöver de nästan att sova – det behöver inte vara mycket, inga sängar, de sover gärna på golvet och de har inga problem att dela rum med andra. Om de bara får sova länge är de nöjda. Och fjärde benet, det är en teve – men inte vilken teve som helst, det ska vara kabel. Sen har jag lagt till ytterligare en grej. Vad är det som fattas? Jo. Man behöver ett ryggstöd också, för att kunna sitta bekvämt. Det ryggstödet, det är jag.”

Love U Long Time fungerar som många andra ladybarer. Lily är ansvarig för själva baren, Angel är cashier och har hand om pengarna, Nim och Som har sitt fokus på gästerna, serverar drinkar, spelar spel och delar ut svalkande våtservetter till svettiga turister, Boy blandar drinkar och Kim är mamasan och den turisterna pratar med när de vill köpa ut någon av de tjugo tjejer som är till salu här.

”Ibland vill gästerna gå med dem som arbetar i själva baren, de jag betalar lön till. Men det är upp till dem om de vill tjäna extra pengar. De behöver inte om de inte vill”, berättar Christer.

”Jag försöker vara schysst också mot ’the ladies’. Jag hade en tjej här förut till exempel. Hon hade varit med dåliga faranger, utlänningar. Ja, hon var faktiskt helt trasig därnere, de är trots allt inte gjorda för oss. Hon orkade

inte gå med kunder mer och då sa jag att ’du kan stå i baren istället’.”

Christer ser sig själv som bättre än andra barägare på Bangla. Han kräver inga pengar om en turist vill köpa ut en tjej för gott och ta med henne hem, inga 30 000 bath som de andra tar, hon är fri att gå om hon vill. Och trots att 15–16-åringar kommer och frågar om jobb, säger han, tackar han nej. Alla hans tjejer är över 18.

”Jag kan berätta hur det funkar: Jag har alla tjejerna i ett ladyhouse och där bor de gratis, de behöver inte betala hyra, mat, el eller vatten. Jag ger dem också bonus om de får många ladydrinks, såna som gästerna köper om de har fått intresse för en tjej. Sen när en gäst har bestämt sig, då betalar han en avgift till baren på 300 bath, och 150 av dem går till tjejerna själva. Det är bra ifall att nåt skulle gå fel och de behöver pengar till taxi. Men hur mycket hon tar betalt för det de gör på hotellrummet, 500 eller 2 000, det är upp till henne.”

Festen i Christers bar pågår. Ett stort gäng norska tjejer i 20-årsåldern står runt ett av borden. De har toppar och linnen i olika kulörer men av samma märke (Billabong), bär kjol eller shorts och en tjej i tofs dansar till musiken. När två ladyboys passerar i höga klackar, nakna sänor som på trosor och paljetter på silikonbrösten, för en av norsorna två fingrar till munnen och busvisslar. Sen vänder hon sig till bordet bredvid där tre unga killar från Stockholm pratar med Cat och Tum. Cat kom hit för

FAKTA
Ladyboy
= ”Kathoe”,
transexuell man

sju dagar sen, Tum har varit här i några månader och de försöker prata med svenskarna, även om det inte är lätt. Cat kan bara några ord på engelska. What is your name? Where are you from? När hon ska gå iväg med någon turist är det Kim (mamasan) som får göra upp om pris.

Nu avbryts de av att norskorerna höjer glasen mot svenskarna.

”Skål!”

”Skål på er!”, svarar två av killarna. Den tredje av dem, en blond kille i keps, vitt linne och ett par blå Billabongshorts med tribemönster, sitter och ser ner på sin mobiltelefon.

”Fan det verkar inte funka”, muttrar han.

”Ta min”, svarar hans kompis och räcker över sin mobiltelefon.

Kepskillen försöker igen.

”Nu!”

Han håller upp mobilen framför sig.

”Hallååå!”, säger han med blicken mot kompiserna i Sverige som syns på displayen.

”Gissa var jag är? Helt sjuuukt! Värsta baren!”

Kompisen i Sverige frågar något och kepskillen drar Tum framför sig. ”Wave to my friend in Sweden!”

Tum vinkar och ler mot mobilen samtidigt som kepskillen svarar sin kompis.

”Ja. Det klart att det är en *sån* bar, vad trodde du? Men du, det blir skitdyrt det här. Jag måste sluta.”

Han vänder sig till Tum.

”Now say goodbye.”

Tum säger ”goodbye”.

”Ha det bra och hälsa Nicke. Och snön.”

När kompiserna frågar något brister kepskillen ut i skratt.

”Klart jag ska, klart jag ska. Jag är en försiktig kille. Jag berättar allt när jag kommer hem. Hejdå.”

När Christer ska beskriva sin bar, brukar han säga att den är ungefär som en fritidsgård. Hit kommer vuxna som vill ha kul. Få underhållning, vara lite barnsliga. Tjejerna spelar luffarschack med gästerna, tärningsspel och precis som i andra barer står där en stubbe att samlas kring. Hundratals spikar är nedslagna i träet, den är alldeles silverprickig och hammaren är nött i båda ändar.

”Alla får varsin spik och det gäller att slå i den på minst antal slag. Du vet, tjejerna har gjort det tusentals gånger, så gästerna brukar förlora. Men det är bra med spelen. Då har de nånting att snacka med varann om innan.”

Christer säger att det inte går att säga hur hans vanliga gäst ser ut, det är liksom alla. Äldre män som kommer direkt från flygplatsen för att hämta en tjej, tjejer som bara vill festa, unga killar som har backpackat bland öarna och kommer in för att leka av sig, par på charterresa som vill piggas upp.

”Det blir också mer och mer familjer, det har jag märkt, bara på de två senaste åren. De vill mest kolla, men mig gör det inget. De dricker ju. Och sexköparna kommer ändå.”

När Christer två kompisar – Niklas och Mike – kommer in i baren, ser han till att de direkt får någonting att

Somporn let Sang, 30 år, beachboy

Somporn "Pon" let Sang står och lutar sig mot ett parasoll. Solen har börjat gå ner, den sjunker snabbt i havet, men ett tiotal meter därifrån sitter ett svenskt par och dricker var sin öl i solnedgången.

"Det lär ta ett tag innan jag kan bege mig hemåt", säger han och himlar med ögonen.

"Fast det gör faktiskt inget, jag har ändå inget speciellt för mig ikväll."

Pon har arbetat på stranden i Patong i 16 år nu. Han tar ledigt någon gång i månaden men annars ser dagarna rätt så lika ut. Han går upp vid sju, kökar frukost och sätter sig på moppen för att åka ner till Phuket. Självt bor han och hans familj, som så många andra thailändare som arbetar i Patong i Kato, en bit härifrån.

"Jag gillar att jag träffar så mycket folk, från en massa länder. Och jag är bra på det jag gör. Det är inte bara som man kanske tror, att jag ställer fram solstolarna, sopar bort sanden vid fötterna och serverar läsk och frukt. Frågar en turist efter bananbåt, då fixar jag det. Eller så kollar jag om de vill åka gocart på kvällen. Kanske vill de äta nån speciell mat. Det är ett bra sätt att tjäna pengar också, jag får procent på sånt."

Pon går fram till det svenska paret, frågar lite mer om var de kommer ifrån ("Gothenburg, South in Sweden") och om de vill ha något mer innan de går hem. "Vi har här", svarar mannen och pekar på fler öl i strandväskan.

Frågar man Pon om turisterna som kommer hit säger han att de flesta är "rätt okej", han vet vad de har för behov och han ser till att de får behoven tillgodosedda. Och ju fler som kommer, desto bättre.

"Om de är många är chansen större att jag får lite dricks och då kan jag göra mer saker. Under lågsäsong får jag bara mina 200 bath om dagen och det är inte så lätt att klara sig på."

Jirawat "Joe" Thiprat, 31 år, tuktukförare

Vid gatan som löper längs Patong Beach sitter Jirawat "Joe" Thiprat och väntar på sin tur. Hans tuktuk har nummer 28310 och sakta men säkert kryper han upp på den lista han och sju andra tuktukförare har upprättat på en griffeltavla.

En turist dyker upp, den som är överst på listan startar motorn, stryks från listan och kör i väg.

"Vi har blivit fler och fler och får slåss hårdare för varje turist. Det är bara att se dig omkring."

Vid varje turiststråk står tuktukförarna. En del äger sina bilar, gör dem unika med fixade spoilers, schysst belysning och fantasifull inredning. Andra, som Joe, hyr sin för 500 bath om dagen och det är också den summa som han brukar kunna lägga i egen ficka när han kör hem för dagen.

"Men jag gillar mitt jobb. Visst, det är inte alltid kul att jobba från tidig morgon till ett på natten och jag hade kanske tjänat mer om jag hade arbetat på en fabrik nästan, gjort elektriska prylar till japaner eller européer. Nåt sånt. Men det är friheten, det är den jag tycker om."

"Samtidigt – om jag ser mig omkring här i Phuket, ser jag hur snabbt allt förändras och jag gillar det inte. Jag vet inte hur länge jag kommer fixa att vara kvar här."

"Men vad är problemet, vad är det som har förändrats?"

"Ja, du. Vad har inte förändrats? Förut hade jag råd att äta ute ibland, det har jag inte längre, för alla priser har gått upp, blivit anpassade efter turisterna. Var jag helt pank kunde jag åtminstone gå ner och fiska men vi har ingen fisk kvar. Överallt finns höga hotell och de släpper ut skitigt avloppsvatten rakt i havet, det ligger plastpåsar och guppar i vattnet – det kliar ju på kroppen efter ett bad numera. Och det är jetskis och parasoller och turister överallt. Jag menar, det är inte så mycket kvar av Thailand här egentligen."

Joe säger att i grunden har han ingenting mot turisterna – "ni får väl komma hit om ni vill" – men det finns saker han irriterar sig på.

"Visst, en del vill bara ligga på stranden, men många män kommer hit för två saker – billig öl och billigt sex – och jag önskar verkligen att de kunde stanna hemma. Sen har vi gängen med unga män som blir packade och kör motorcykel eller par som tjafsar med mig över 100 bath fastän det inte är några pengar för dem. Ibland undrar jag faktiskt om ni tycker att ni är bättre än oss thailändare."

"Helt ärligt – hur många av alla ni turister som kommer hit har ens en aning om var ni är? Jag skulle bli glad om ni visste i alla fall nånting om Thailand innan ni steg på era flygplan."

Worawat May, 38 år, bellboy

Mittemellan Patong och Karon Beach i Phuket finns en avtagsväg till höger, det står Le Meridien på skylten och bakom grindarna döljer sig ett stort hotellkomplex. Här inne har Worawat May arbetat i fjorton år nu.

”Jag hade varit på en del andra hotell innan, men när jag hörde att de skulle öppna ett lyxhotell vid stranden sökte jag. Och fick jobb. Först som servitör men det som är bra här är att man kan få träning och byta uppgift. Nu är jag bellboy, jag tar emot gästerna vid entrén, bär deras väskor, svarar om de har några frågor och ser över huvud taget till att de får bra service.”

Le Meridien är ett av de mer exklusiva hotellen i Phuket, här finns en gigantisk och välputsad reception, flera lounges, restaurang och bar, ett stort poolområde och de utländska ägarna har satsat på designen. Flera hundra rum med hög beläggning, trots att det kostar uppemot 4 500 kronor för en natt.

”Jag kan inte ens föreställa mig den där siffran. Jag tjänar inte ens så mycket på ett kvartal. För även om jag har över minimilönen så är det inte några stora pengar direkt. Det räcker till mat, om jag köper den på den lokala marknaden, och ibland har jag råd att köpa kläder till familjen. Men priserna stiger, det blir svårare och svårare att få det att gå ihop.”

Sen några år är Worawat med i facket, som i Thailand organiseras på respektive arbetsplats.

”Just här är det okej, man blir inte trakasserad för att man är organiserad. Vi kan prata med ägarna, säga vad vi tycker och tänker och ibland blir det förbättringar. Men det är väldigt ovanligt, det hör till undantagen. De mindre hotellen brukar vara värst, där blir man behandlad som djur. Ena veckan sparkas fem arbetare och veckan därpå anställs fem nya. Och många gånger betalar ägarna inte ens ut minimilön. Problemet är att när det är så många som behöver jobb, är det svårt att göra nåt åt situationen.”

Binao Beoche, 29 år, gatuförsäljare

På Bangla Road går Binao Beoche fram och tillbaka och försöker sälja akhafolkets traditionella hantverk. Hon bär på smycken, armband och halsband, broderade skärp och hattar, som har

tillverkat hemma i hennes by utanför Chiang Rai i norra Thailand.

”Vi kommer hit i omgångar och stannar några veckor i taget. Sen tar vi bussen hem, ger pengar till våra familjer, hämtar mer hantverk och åker tillbaka. Det är tredje gången för mig.”

Den här kvällen har varit ganska bra, Binao berättar att en turist som var ”very very drunk” just köpte både en hatt till sig själv och en ring till en av tjejerna i baren. Binao har 300 bath i fickan, klockan är halv tolv och hon skulle kunna åka hem till rummet hon hyr tillsammans med några andra akha. Gå och lägga sig tidigt.

”Men vem vet, det kan vara min ’lucky day’ idag. Kanske lika bra att jag stannar ett litet tag till.”

På frågan om vad hon tycker om Phuket svarar hon:

”Vad vill du att jag ska säga?”

Binao sveper med handen mot barerna på andra sidan gatan där lättklädda tjejer dansar på bardisken och turister gungar i takt nedanför.

”Det är klart att jag hellre skulle vilja vara hemma hos mina barn. Jag tycker inte om att vara här och jag tycker inte om att lämna dem. Min dotter, Supaki, är bara två. Hon förstår inte varför vi åker hela tiden. Men för Supatchay – han är sex – kan jag förklara. Jag säger som det är. Att vi ska hit för att tjäna pengar.”

Amy Ponttalo, 19 år, prostituerad ladyboy

Från början var det bara tänkt som en semester. Amy Ponttalo, som kommer från en by ute på landsbygden norr om Bangkok, var 17 år och ville komma bort hemifrån.

”Hemma var det så tråkigt, fanns absolut ingenting att göra. Och det är fattigt där, ingen har jobb, ingen har pengar. Så efter två veckor i Phuket, bestämde jag mig för att stanna.”

Amy, som nu har fyllt 19, jobbar i en av de många barer dit turisterna går om kvällarna.

Hon betalar baren som hon tillhör 300 bath för att få dansa där, dricker drinkar hon blir bjuden på, letar kunder och gör sen upp om priset. Eftersom Amy är en ladyboy, och dessutom en trovärdig sådan, ligger hennes pris högt, runt 2 000 bath.

”Jag har inget emot att ha många olika män. Men när turisterna

är elaka och säger kränkande saker, som att jag inte är en riktig tjej, att jag är dirty, då blir jag ledsen och arg.”

Att Amy ville bli kvinna och inte man, har hon vetat sen hon var liten.

”Jag gillade saker som tjejer gillar, jag ville ha tjejkädrar, tyckte om klackskor och smink och jag lekte med dockor. Jag bara visste det. Nu äter jag hormonpiller och sparar pengarna jag tjänar här till en könsbytesoperation. Fast jag skickar såklart hem till mamma också.”

Var tredje månad samlar Amy ihop en bunt med pengar och sänder hem. En gång kunde hon skicka 40 000 bath.

”Mamma gillar inte vad jag gör här, men vad ska hon göra? Hon behöver ju pengarna, hade det inte varit för mig hade hon inte haft råd med mat. Så hon accepterar. Det gör min syster också, hon brukar komma hit och hälsa på mig några gånger per år. Men min pappa, han är som död. Han vill inte veta av mig.”

När Amy funderar över framtiden ser hon inte sig själv i byn hon kommer ifrån, inte heller här i Phuket.

”Nej, jag vill till Bangkok, jag drömmer om att öppna ett eget café.”

dricka. Niklas, en svensk man i blått linne och glest skägg på hakan, har med sig sin thailändska flickvän men Mike säger att han har ”lämnat sin hemma”. Mike, som har en brittisk accent, är klädd i en ljusgul pikettröja, khakishorts och på armen har han en guldklocka som ser dyr ut. Han säger att han vill ha det vanliga, en whisky.

De tre männen sätter sig mitt emot varandra och de ler mot varandra och höjer glasen, skålar som de brukar.

”Thaigirl”, säger Christer.

”Thaigirl”, svarar Niklas och Mike.

Såväl unga som gamla köper sex hos Christer. Av det äldre gardet är långt ifrån alla ensamstående, men många. Förhållanden som har skitit sig, äktenskap som har visat sig vara tomma när barnen flyttat ut eller så har man kanske aldrig haft någon. Självt är dock Christer gift sen över trettio år. Hans och hans frus samliv är bra, säger han, det bygger på tillit. Hon är kvar i Sverige, han bor här. Hon hälsar på honom någon månad om året och han åker hem när ”det är garanterat snöfritt, i juni och juli”.

”Jag kan gå hem med en thaitjej om jag vill. Jag kan ta en massage, få ett enkelt handjob eller blowjob efteråt men det förändrar ingenting mellan mig och min fru. Hon vet – precis som jag – att här handlar det inte om kärlek. Det handlar om drift.”

Förmiddag på familjehotellet Phuket Ocean Resort. Hit reser svenska Ving och finska motsvarigheten till Fritidsresor – Finnmatkat – och runt de två poolerna ligger turisterna likt en krans och fångar upp solstrålarna. Några

barn leker i vattnet, häver sig upp på en luftmadrass som ständigt välter, medan deras föräldrar bläddrar i kvällstidningar och läser Stieg Larsson. Ibland uppstår små samtal mellan parasollerna. Första gången i Thailand, vart brukar ni resa och hur fungerar städningen i ert rum? Tips om billiga skraddare och bra restauranger, fungerande prutningsstrategier och utflyktsmål växlas, och sen är det alltid någon som har koll på väderleksrapporten. Det är snöstorm i Sverige och här i Phuket kommer det med största sannolikhet en kort regnskur ikväll. Med jämna mellanrum passerar andra hotellgäster på väg till receptionen och utgången, och nu går två svenska män i 40-årsåldern förbi med två thailändska unga tjejer. De passerar obemärkt, det händer trots allt ofta.

Phuket Ocean Resort tar – precis som många andra hotell – betalt när en gäst har med sig sällskap på rummet. Det kallas att ha med sig en ”joiner” och priset brukar ligga på mellan 500 och 1000 bath per ”joiner” och natt. Phuket Ocean Resort tar 500. Att gäster som betalar för ”joiners” är sexturister märks inte minst på att ordet ”joiner” numera är ett välkänt thailändskt smeknamn för någon som är prostituerad.

I receptionen ligger resebolagens alla pärmar utlagda på ett bord och turisterna går dit familjevis och letar efter utflykter – paradisturer runt öarna i bukten, kanotsafari och elefantridning – eller checkar tips på restauranger och vad man kan göra den dag det regnar. Bredvid några datorer står också ett tidningsställ med skandinaviska tidningar, som Svenska Dagbladet, Ekstrabladet, Expres-

sen och Aftonbladet. Och så en inplastad bok – *Pengar nummer ett – överlevnadsguide för den skandinaviske mannen i Thailand* för 425 bath. Omslaget är en tecknad bild av en rödnäst rundmagad man i linne och shorts och två lättklädda thailändskor i en bar. ”Hello sexy man”, säger thailändskorna. I förordet står det att ”den är skriven för alla de miljoner turismän som besöker Thailand varje år. För de som kommer från kalla länder, befolkat av lika kalla kvinnor kan Thailand annars bli en chock”.

Därefter följer 176 sidor av tips för hur du går till väga när du ska köpa sex i Phuket eller Pattaya, som är ”ett Disneyland för vuxna, fast ridningarna är bättre”. Hur mycket kostar en tjej och hur går det till? Vad är bäst – gogobarer, massageinstitut, sällskapsrum där du betalar för ”short time” eller ölbarer? Och framför allt – hur kommer du undan billigt? Hur slipper du att hamna i klorna på lycksökerskorna, försörja hennes familj uppe i norr, köpa guldsmycken och betala för hennes barn eller man eller föräldrar? För – förklarar författaren – ”det finns knappt en barflicka som inte hjälper eller stödjer minst en person. De flesta är landsortsflickor från fattiga områden. Nästan alla barflickor jag har talat med har minst ett barn.”

”Du må vara en höjdare i ditt eget land, du kanske tar viktiga beslut som berör massa människor, men här är du som ett litet barn i skogen. Flickorna har en arsenal av knep och konstigheter, som du aldrig hade kunnat ana.”

Författaren framhåller också fördelen med att plocka tjejerna tidigt, innan de har lärt sig engelska. Talar de engelska har de förmodligen varit i Pattaya (eller Phuket)

i minst tre månader och därmed också blivit bättre på att lura av köparna pengar.

”Min erfarenhet är den att det bästa oddset har den farang som kommer enbart för att roa sig under en kort tid. De har kanske en hustru eller flickvän där hemma och de har inte för avsikt att fästa sig vid någon thailändsk kvinna. När de reser hem ska de kunna göra det med ett leende och ett vackert minne av en kvinnas (kvinnors) vackra ansikte. Inga namn, enbart ansikten.”

Klockan är tre och Bangla Road badar i solljus. Barerna är igenbommade och de blinkande lamporna från igår hänger lika lösa och grå som elledningarna. Det är hett ute, luften darrar, men inne på Starbucks två minuter därifrån svalkar en surrande luftkonditionering. Mint är trött, hon ska snart hem och ta igen förlorad sömn innan hon går tillbaka till jobbet. Ta en dusch, dra på sig sitt gamla favoritnattlinne och sluta ögonen. Men först tänker hon dricka sitt kaffe i lugn och ro. Hon ser ut på gatan och säger att första gången hon reste ner till Phuket, så tyckte hon att halvön var vacker, ”det gör jag fortfarande”. De höga bergen, havet nedanför. Hemma i byn i nordöstra Thailand finns ingenting sånt, bara risåker efter risåker, hus efter hus. Visserligen finns det saker hon saknar – att kunna gå ner till floden och fånga en fisk, slippa gå och handla den på en marknad eller en supermarket. Och kycklingsoppa hennes mamma gör varje gång hon åker hem på besök, bara hon tänker på den vattnas det i munnen. Men det är inte tillräckliga skäl för att resa tillbaka.

”Hur skulle jag kunna göra nånting med mitt liv där? Det finns ju ingenting.”

Mint heter egentligen Phuong Zai, och ända sedan hon var liten har hon drömt om annat. Hon ville inte bli risodlare som sina föräldrar, hon såg hur deras hårda arbete på fältet tärde på hennes mamma mer och mer för varje år, det satte sig på ryggen, och det ledde liksom ingen vart. De hade ändå aldrig några pengar. Så istället tittade Mint på sin lärare i skolan.

”Jag tyckte att hon såg så fin ut. Hon hade alltid snygga kläder – inte alls som mina föräldrar – och hon kunde så mycket. Jag började drömma om att få bli som henne, fantiserade att jag stod i ett klassrum med egna elever. Sen, när jag var kanske 10 år, träffade jag en läkare i vit rock och det var samma sak där – tänk om jag skulle kunna arbeta som det?”

”Jag har alltid varit bra med siffror, matematik var mitt bästa ämne i skolan och jag fick veta att det fanns en utbildning till revisor i Bangkok. Mina föräldrar tyckte bara att jag var konstig, ingen i min familj har pluggat längre än grundskolan och de frågade hur jag hade tänkt att få pengar till det.”

Mint hade just fyllt tjugo när hon flyttade till Bangkok. I början tog hon ett dagjobb, men det räckte inte till studierna och inte heller till att skicka pengar hem.

”Jag har fyra bröder, men de har egna familjer att försörja, så det hänger på mig. Mina föräldrar är väldigt fattiga, och behöver pengar till nästan allt. De måste hyra plog när riset ska säas eller kanske behöver mamma nåt

klädesplagg eller bara pengar till mat. Jag skickar olika mycket varje månad. Ibland två tusen, ibland fem, det beror på hur det går på jobbet”, berättar Mint och säger sen att det inte tog lång tid innan hon insåg att om hon skulle bli revisor, var hon tvungen att ”jobba natt”.

”Jag kunde inte försörja mig, det gick bara inte, jag fick inte ens ihop till kursavgiften. Jag hade bara ett val, antingen åka hem eller gå till en ladybar. Jag gick till en ladybar, fick jobb direkt.”

De första ett och ett halvt åren i Bangkok beskriver Mint som ”hårda och sömnlösa”. Varje morgon klockan sju tog hon bussen till universitetet, satt på föreläsningar till sen eftermiddag då hon åkte direkt till baren. För lite extrapengar hjälpte hon de andra tjejerna med hår och make-up. Och vid niotiden började turisterna droppa in. Mint stod framför allt i kassan, och om hon inte gick med kunder vilket hon gjorde då och då, kunde hon åka hem vid ett på natten.

”Men sen var jag ju tvungen att plugga också.”

Mint började sacka efter i skolan, hon nickade till på föreläsningar i datakunskap och hann inte med grupparbetena i ekonomi. En dag kom en lärare fram till henne och frågade om inte allt stod rätt till. Var hon sjuk?

”Jag sa som det var, att jag behövde jobba natt för att få ihop pengar och hon var så snäll. Sa att ’du, jag förstår, det är okej, jag ska inte berätta för någon. Lova att du kommer till mig så ska jag ge dig extrahjälp’. Jag kan fortfarande tänka på henne ibland. På att hon verkligen ville att jag skulle klara det.”

En av servitriserna på Starbucks kommer fram med små snittar av en banansockerkaka och Mint tar en, och medan hon tuggar drar hon ett litet cylinderformat guldsmycke fram och tillbaka längs halskedjan.

”Jag har min buddha här. Är jag ledsen brukar jag hålla i det och be om kraft. Förut var det ’snälla buddha, hjälp mig att klara min examen’, nu är det mer ’snälla buddha, hjälp mig att få ihop pengar’ eller ’snälla buddha, gör så att jag blir lycklig’. När jag bodde i Bangkok hade jag ett altare hemma, där jag brukade offra små gåvor till honom. Det har inte blivit att jag har skaffat mig ett här. Men jag går till templet varje fullmåne.”

Ett och ett halvt år in i utbildningen gav Mint upp. Hon orkade inte längre.

”Sover man inte blir man galen och jag tror nästan att jag blev det. Bara några timmars sömn varje natt. Jag hade ingen kraft nånstans i hela kroppen och jag mädde alltid illa. Men den dagen jag bestämde mig för att sluta, det var ingen lycklig dag.”

Mint fortsatte i baren och en tysk man – Martin – brukade komma in där. Han var fyrtiofem och bodde till och från i Bangkok, jobbade för ett telecomföretag. Han betalade för Mint några gånger och hon tyckte att han var okej, snäll. När han en natt frågade henne om hon inte kunde sluta i baren – ”gör du det lovar jag att betala dina studier” – tackade hon ja. De flyttade ihop.

”Vi åt middagar ute varenda dag, vi träffade hans vänner, och vi hade ett fint hem. Efter ett halvår började jag

FAKTA
Lagen mot prostitution i Thailand:
 Prostitution är olagligt i Thailand. Det är olagligt att bedriva koppleri med, förleda eller bortföra någon person med anledning av prostitution, även om detta görs med personens medgivande.

En person som understödjer att en annan person bedriver prostitution genom vetskapen att denna har blivit utsatt för koppleri, har förletts eller har blivit bortförd med anledning av prostitution, är föremål för samma brottspåföljder som om han/hon hade begått överträdelsen själv.

Thailands lag om förebyggande och bannlysning av prostitution, The Prevention and Suppression of Prostitution Act, straffbelägger även den som äger, har tillsyn över eller förvaltar en prostitutionsverksamhet eller prostitutionsinrättning.

plugga på universitetet igen. Det var jag väldigt glad för och vi levde ganska bra. Gick upp samtidigt på morgonen, jag gjorde kaffe och frukost åt honom och när han åkte till jobbet, tog jag bussen till skolan.”

Med jämna mellanrum for Martin tillbaka till Tyskland, Mint var kvar i Bangkok. Pluggade, träffade kompisar från skolan. När Martin åkte iväg i april förra året ringde hennes kompis, som hade flyttat ner till Phuket, och frågade om hon inte ville komma och hälsa på. Kompisen hade två dagar ledigt och de kunde gå och bada, sa hon, festa på någon klubb.

”Jag hade varit här i två dagar när mobilen ringde. Det stod Martin på displayen och jag svarade ungefär ’hello darling’, men först var det helt tyst i luren. Sen frågade en kvinna vem jag var och jag blev ställd, svarade samma sak. Vem är du? Hon lät jättearg och sa att hon var hans fru och jag kände mig så fruktansvärt dum. Jag är inte en sån som tar någon annans man. Men Martin hade aldrig sagt nånting om henne, eller om sina tre barn.”

Mint säger att hon fick en chock av det

där samtalet. Att hon satte sig på golvet och grät, nästan ett dygn i sträck.

”Jag såg hela min dröm försvinna. Jag hade ju just kommit igång med pluggandet igen. Jag hade ordnat det, jag skulle få min examen.”

”Jag sa åt min kompis att jag ville bli full. Jag var full i en vecka, spenderade allt jag hade med mig och till slut kunde jag inte ens betala bussbiljetten tillbaka till Bangkok och vad skulle jag där att göra? Jag kunde ändå inte plugga. Dagen efter gick jag till Bangla.”

Varje dag sen ett år tillbaka går Mint vägen från rummet hon hyr med sin kompis, på andra sidan Patong. Rummet är dyrt, kostar 6 000 bath i månaden och hon har inget varmvatten, inget kök (”men vi har skaffat oss en kokplatta och ibland lagar jag mat till oss – fisk med chili, grönsaker och ris, det är min maträtt, jag har lärt mig den av mamma”) och ingen aircon. Hon går igenom det nybyggda shoppingcentrumet, över den stora vägen, förbi alla tuktuks och in på Bangla.

”Det enda jag kan säga är bra med mitt jobb, det är att jag tjänar pengar. Jag har det bättre än de andra tjejerna, de som bara är ’ladies’. Jag är anställd och får betalt för mitt arbete i baren, 6 000 bath i månaden. Det får inte de. De måste hela tiden locka kunderna att köpa ladydrinks, de får en tredjedel – 60 bath – av vad kunden betalar och sen handlar det förstås om att gå med så många turister som möjligt. Jag går bara när jag måste, nån gång i veckan.”

”Det händer mycket som inte är bra där. Men man vän-

jer sig. Ibland säger turisterna taskiga saker till mig, som när de sträcker fram pengar och viftar dem i ansiktet på mig och säger 'hur mycket kostar du?' och kanske säger 'jag ger dig 500 bath'. Det är ingenting, inte ens för mig. Här omkvällen var det en ung norsk kille som sa att 'jag kan få henne därborta för 500, vad gör du för mig som är så speciellt?'. Jag sa ingenting, jag får inte vara taskig mot dem för då kan jag få sparken. Men jag tog några djupa andetag. Det är det jag gör. Tittar nån annanstans och försöker tänka att 'det är honom det är fel på, inte mig'. Eller när nån sa – jag minns inte var han kom ifrån – 'okej, nu går vi' och pekade på sin sedelbunt. Han sa inget mer, drog bara i mig. Vi hade inte ens sagt hej."

Det ringer på Mints telefon, den ligger bredvid hennes kaffekopp på bordet och spelar en glad melodi. Mint ursäktar sig.

"Det går fort."

Mint pratar en stund, skrattar några gånger och säger sen att det var en av "the monkeys", som de kallar sig själva. De är fem tjejkompisar, de jobbar alla på Bangla och är födda i apans år, därav namnet. Det är när Mint umgås med "the monkeys", som hon är mest glad, säger hon. När de går ut och festar och dansar, de brukar göra det någon gång i månaden, helst till house.

"Jag dricker för mycket, det vet jag. Både i baren – för kundernas skull – och när jag går ut med aporna. Nästan varje dag faktiskt. Men jag blir så glad när jag dricker, jag är inte ledsen och jag är inte arg. Ibland undrar folk, 'men

Mint, du skrattar ju nästan jämt'. Men jag gillar inte att vara ledsen, och inte inför andra. Då sitter jag hellre själv på mitt rum. Där brukar jag lyssna på musik, lugn thailändsk, riktigt romantisk musik som man kan gråta till."

"Vänta", säger Mint och bläddrar bland låtarna på mobilen – "du ska få höra" – men när hon inte hittar det hon söker, säger hon efter ett tag att det ändå inte gör något.

"Jag tror nog att man måste vara thailändare för att förstå."

Mint och "the monkeys" brukar också gå ut och äta middag ihop, eller så sitter de bara och kollar på folk som går förbi.

"Vi brukar vara här ibland, vid det här bordet, och när turisterna går förbi fnissar vi åt dem. Har gissningstävlingar – vad ser han ut som – en gorilla? Eller en elefant?", säger Mint och skrattar högt medan hon pillar på mobilen som är glittrig och rosa.

"Ser du det här förresten?" frågar hon och drar med fingret över batterilocket som är sprucket. "Det hände förra veckan."

Mint berättar att hon gick med en turist förra torsdagen, de hoppade in i en taxi, och det tog ganska lång tid innan de kom fram. Kanske en halvtimme. När Mint klev ur var det tyst, inga människor nästan, bara ett svagt upplyst hotell mitt ute i skogen. Kunden var full, nästan redlös, han hade druckit mängder av vodka och Mint var tvungen att betala avgiften till hotellet själv, för han kunde inte få fram sina pengar. De gick upp på hans rum och han ramlade ner på sängen.

”Jag sa till honom att jag inte tyckte att vi skulle göra det. Jag sa att ’vi kan göra det i morgon bitti istället om du vill.’”

Då ringde Mints telefon. Det var en av aporna som ville kolla hur det var med henne och hon svarade, växlade några snabba ord.

”Men då blev han rasande. Han slet telefonen ur handen på mig och sen kastade han den i väggen och skrek att jag inte skulle prata i nån ’fucking phone’. Jag blev livrädd och sprang in på toaletten med min mobil, han var väldigt läskig. Han bankade på dörren och skrek en massa, men jag fick ihop alla delar och kunde ringa till min kompis igen. Efter en halvtimme kom hon på sin moppe. Då hade han somnat på golvet.”

”Ibland tänker man på att det kan gå illa. Jag vet en tjej som träffade en man i baren. Han skulle ge henne ett bra liv, sa han. Kom från England. Men när hon kom dit såldes hon vidare till andra. Nu är hon tillbaka här igen. Det var hemskt därborta tydligen, men hon vill inte prata om det.”

Mint gäspar stort, sträcker på sig och går sen och hämtar ytterligare en kopp kaffe och ett stort glas vatten. Hon har ingen huvudvärk, hon mår inte illa, men hon är trött. Har inte sovit många timmar i natt. Det var fullt i baren igår, ett stort gäng svenskar – ”nästan alla hade tatueringar på armarna, varför är det så många som har det?” – och sen danskar och italienare och amerikaner och ett gäng från Finland.

”Jag blev väldigt full. Kunden – han var finländare – ville

dricka tequila, och jag minns inte när jag somnade. Fast jag vaknade tidigt i morse ändå, eftersom det är lördag.”

Varje lördag- och söndagmorgon går en koreansk serie – Rak Zai Zai – på thailändska Channel 7 och Mint ställer alltid klockan.

”Jag älskar den serien. Den handlar om några studenter som går på universitetet. Den är fin och romantisk, och idag verkade det som om huvudpersonen kommer att få killen hon är kär i. Åh, det är verkligen den bästa serie jag vet.”

När Mints mobilalarm började tjuta i morse vaknade även kunden, men Mint bad om ursäkt, frågade om hon inte kunde få kolla. Hon lovade att ha låg volym.

”Han sa att det var okej, gick ut och tog en cigarett på balkongen och sen somnade han om. Jag älskar mornarna när det är Rak Zai Zai.”

Någon gång om året åker Mint hem för att hälsa på sin familj, senast hon satte sig på bussen norrut var runt nyår. Hon hade fått två dagar ledigt och plockade fram fyra femhunderappar som hon hade lagt undan, gick till marknaden och handlade presenter till sin mamma och pappa och farmor och la resten i ett kuvert.

”Farmor hade varit dålig i flera månader, vi har vetat länge att det snart var dags för henne och jag ville hinna träffa henne åtminstone en gång innan. Det var fint, jag hade köpt ett mjukt och vackert tyg till henne – hon har alltid vävt och sytt – och hon blev glad och sen pratade vi, bara hon och jag i flera timmar. För henne kunde jag be-

rätta vad som helst, jag har alltid känt att hon tycker om mig.”

Mints farmor dog en vecka efter att Mint hade åkt tillbaka till Phuket, den tionde januari, och Mint säger att hon självklart önskar att hon hade varit där då.

”Men jag har i alla fall den här, bär den alltid med mig. Den luktar farmor”, säger hon och drar fram en cerisefärgad tygbit med smala orange ränder ur plänboken. ”Den är från hennes klänning, som hon hade sytt själv. Den gick ända hit.”

Mint håller handen vid sin ankel, och skrattar när hon säger att den var otroligt lång.

”Jag undrade alltid varför, den blev ju jämt smutsig och lerig i kanten, men hon vägrade att korta den.”

Det sista samtalet med farmor handlade om Mints framtid, vad hon skulle göra med den. Mint berättade då att hon hade släppt tanken på att bli revisor.

”Jag ser inte hur det skulle kunna gå. Det handlar om för mycket pengar. Men jag sa till henne att jag hade en annan idé. Det finns en utbildning i Bangkok för massörer – *riktiga* massörer – och den kostar visserligen mycket den också. 15 000 bath. Fast det är inte omöjligt.”

”Drömmen är något eget, det behöver inte vara stort. Jag gillar att vara inne på spaställen. Det är så lugnt och tyst och alla mår bra där. Sen drömmer jag förstås om barn, jag är ju den enda i min familj som inte har några. Men då måste jag träffa en bra man som är snäll och trygg.”

Just nu träffar Mint en man från Skottland. Han heter

Ben och har köpt ut henne några gånger och han säger alltid när de pratar på Skype att han vill att hon slutar i baren.

”Men jag säger att jag *kan* inte sluta, jag måste överleva. Jag har inga pengar. Och jag tror inte att han är särskilt bra ändå. Han pratar bara om sig själv. Han säger kanske ’how are you’ i början av samtalet, men inget mer. Frågar inte vad jag har haft för mig, vad jag vill, vem jag är eller nåt sånt. Han säger bara – sluta i baren.”

”En gång gick jag med en turist som hyrde ett stort hus vid havet och det var så fantastiskt vackert därinne. Det fanns rum för allt – ett rum att sova i och ett för arbete och ett vilorum och ett jättestort kök, ja, jag har aldrig sett något liknande. Toaletten var större än hela mitt hem. Jag stod bara och gapade. Han var här och spelade golf, jag tror han kom från Sverige ... eller om det var Danmark. Han sa nåt då som jag inte kan glömma. Han tänkte aldrig på pengar, sa han, han behövde inte det. För mig är det tvärtom, jag menar, jag tänker *alltid* på pengar.”

Det börjar mörkna och neonskyltarna på Bangla träder sakta fram igen, pilar i olika färger som rör sig in mot klubben Tiger och namn på barer som A go go och Stock Holm en bit därifrån lyser, och så kvinnokroppar i röd neon som blinkar längre bort. Utanför Starbucks åker en mindre lastbil förbi och gör reklam för kvällens thaiboxningsmatcher. På taket står fyra killar i thaiboxningsshorts, de låtsasfightas medan en av dem rabblar upp namn på dem som ska gå matcher ikväll. Sju thailän-

dare, en fransman, en ny zeeländare och en svensk.

Tuktukförarna lämnar av turister de har hämtat i Karon och Kata och andra områden runt om i Phuket och släpper av dem vid strandpromenaden eller ingången till Bangla. Mopederna tutar, barerna höjer successivt volymen på sina stereos, turisterna är i rörelse och efter några timmar är där lika fullt av folk som igår. Där finns också akhakovinnorna från norr, de som reser ner till Phuket i omgångar för att sälja sina traditionella hantverk, killarna som håller upp vävda armband i flaggornas kulörter, där det står Sweden, Italia, Thailand eller bara Sexy Sexy, de unga männen som får provision på hur många turister de lockar till sexshowerna i gränderna, småtjejerna som säljer cigaretter och blommor och blinkande diadem. Och borta på Love U Long Time går Christer omkring och småsnackar med sina gäster.

TVå par i yngre medelåldern – de kommer från gnällbältet, kanske Örebro – har tagit plats i baren och medan de pratar med Christer skakar de på huvudet när någon kommer fram och vill sälja dem något. De vill inte ha några akhasmycken och heller inte bli plåtade med en leguan. Där är också Christers kompis Mike, och han och Christer pratar om att det byggs enormt mycket i Phuket nu.

”Det är lite Mallisvarning faktiskt”, säger Christer och Mike håller med. Han kan inte gå nästan utan att se nya hotellbyggen.

”Men det finns orörda platser kvar. Om man är lite modig, så går det att ta lokalbussen uppåt kusten. Där finns

det fortfarande orörda paradistränder.”

Snett mitt emot dem sitter Vidar och hans två kompisar. De kommer från en by i Nordnorge – ”där det är kolmörkt och svinkallt flera månader om året” – och Vidar säger att han har längtat efter Thailand varje dag sen han var här sist. Det är ett år sen.

”Det är nåt visst med att landa på flygplatsen i Bangkok. Varje gång känner jag mig som ett barn. Man vet att man har tre veckor innan man måste tillbaka och det gäller att ta vara på varje sekund.”

Vidar, som har en grov mustasch av den typ som var populär kring förra sekelskiftet, ler hela tiden.

”Hemma jobbar jag på byggen och han ...”

Vidar pekar på sin kompis som står och pratar med Fon.

”... är alltså på kommunen. Det är inte så vidare kul hemma om jag ska vara ärlig. Här är det lite annat.”

Det är fjärde gången Vidar är i Phuket. Barerna växlar, men han köper sex varje gång.

”Det är inte så speciellt. För det första ser de inte på sex på samma sätt här, det är mer naturligt. Sen pratar vi ju om världens äldsta yrke.”

Prostitution må kunna härledas långt tillbaka i historien, men sexturismen – som den ser ut idag – är snarare kopplad till Vietnamkriget. Under sina permissionsresor reste de amerikanska soldaterna till Filippinerna och Taiwan, och tiotusentals soldater var också stationerade i Thailand. Det var för att möta deras behov av avkoppling som bor-

deller och go-go-barer (och även sexhandel med barn) växte upp på platser som till exempel Pattaya. När kriget tog slut 1975 var sexindustrin väl etablerad. Thailand började i samma veva marknadsföra sig som turistland och regeringen såg mellan fingrarna när det gällde prostitutionen. Vice premiärministern Rojanasathian sa på en konferens att Thailand ”skulle skapa utflyktsmål för turister och samtidigt uppmuntra en viss underhållning, som en del av er kan finna avskvärd och generande, eftersom den sätts samman med sexuell njutning”.

Prostitution är olagligt i Thailand. Christer berättar inte hur mycket, men säger att han och alla andra barägare betalar mutor till polisen varje månad. De thailändska myndigheterna ser fortfarande mellan fingrarna.

Vidar och hans kompisar har beställt in öl och shots till sig själva och nu vinkar Vidar till sig Som och säger att han vill köpa ladydrinks till Fon, Tum och Pin. Sen säger han förtjust att han har fått en idé.

”Har du varit på en sexshow nån gång? Följ med oss nu tycker jag. Vi går allihop, tjejerna också. Är man i Thailand så *måste* man gå på en sexshow. Kom igen, det är en upplevelse. Alla gör det. Du vet, de kan göra allt möjligt. De drar ut trådar och skjuter ut pingisbollar och de kan till och med skriva sitt namn med fittan. Helt crazy!”

Hans vän, som hänger över Vidars axel, inflikar:

”Att inte gå på en sexshow när man är i Thailand, det är som att resa till Paris och strunta i Eiffeltornet.”

Vidar skrattar och låtsas härma en reklamröst.

”Sexshowen ... Thailands svar på den kinesiska muren.”

Tio minuter senare betalar Vidar och hans vänner tre baravgifter till Kim. De säger att de vill ha Fon, Tum och Pin. Vidar reser sig och vinkar glatt hejdå.

I ladyhouse – det hus som Christer hyr åt fjorton av sina bartjejer – ligger de flesta och vilar. Klockan är halv fyra på eftermiddagen, några moln har vandrat in över himlen och Kim tror att det kommer att bli regn. Hon sitter på verandan och dricker vatten. Helst ingen alkohol när hon är ledig, det hör jobbet till. Turisterna kommer till baren för fest och ”good time” och det är ofta framför Kim de radar upp shots och drinkar, utropar att ”jag betalar”. Trots att Kim inte går med kunder är det många turister som gillar henne. De tycker att hon är rolig, hon känner till alla ställen i Patong – var de kan få bra massage, vilken klubb som spelar rock och vem de ska handla dykturer av – och det händer flera gånger i månaden att de köper ut henne bara för att ha någon att festa med.

Inne i huset är det lugnt. En madrass är utlagd på golvet i köket, där sover Tim, Nan och Cat men Soy har tagit fram en transistorradio och lyssnar på ballader medan hon stirrar på fläkten som snurrar i det missfärgade taket. Ett trettiotal skor står längs väggen i hallen, kvällskläderna hänger på stänger här och där, i små plastlådor förvaras smink och hygienartiklar. Några fläckiga gardiner fladdrar i fönstrena, kaklet på köksbänken är smutsigt och trasigt och över huvud taget är huset nedgånget. Tjejer kommer och går, nya varje säsong, och ingen har

energi eller lust nog att städa och göra fint. Huset är en plats man sover på.

I vardagsrummet bor Som, Tum, Fon och Loy, men Loy har inte kommit hem ännu. Hon är med en kund från igår. Nu sitter några av tjejerna runt en filt på golvet och spelar kort, Som slökollar på teve, Mali checkar sina ATM-kvitton. Tum sover på golvet och det gör också flera i Angels rum. Dörren dit in är stängd. I Kims rum är sängen – som hon, Yuy och Num delar – fylld av gosdjur. De tar upp halva bädden. Det är farangs som ger henne dem. Ingen vet egentligen varför, men turisterna ger alltid gosdjur.

Det bor turister även i området där ladyhouse ligger, men inte särskilt många. De hyr hellre rum närmare stranden, shoppingstråken och Bangla Road, på andra sidan Patong. Vägen utanför huset används mest av dem som arbetar här.

En moppe saktar in och svänger in på uppfarten. Det är Loy. Hon sitter bakom en fyrtioårig man med långt, något gråsprängt hår och en svart blackmetal t-shirt, shorts och sandaler och de stannar moppen och kliver av. Mannen kallas Andy men heter egentligen Andreas och kommer från ett samhälle utanför Hamburg, vid kusten. Där bor han med sin sambo och deras 19-årige son, men han och sambon håller på att separera. Han kom till Thailand för att glömma, säger han, första gången i december, sen i januari och nu är det april och tredje gången gillt. Det var inte meningen att det skulle bli så.

Loy springer in i huset och säger nånting som får alla

att börja skratta. Sen slår hon sig ner på golvet och tar upp några kort, börjar spela hon också. Andy följer tafatt efter, säger hej till de andra, även om han inte ser någon i ögonen och han skruvar hela tiden på kroppen. Han ser på tjejerna som verkar undra vad han gör där. De pratar med varandra och Andy förstår inte vad de säger. Istället går han snabbt ut på verandan och sätter sig på en stol. Han suckar när han säger:

”Loys och min relation är bra för henne, dålig för mig.”

Han träffade Loy på Love U Long Time första gången i december, han köpte ut henne, och sen blev en gång två och tre. Vid nyår var han tvungen att resa hem till Tyskland, där han driver ett pensionat, men bara några veckor in i januari köpte han en flygbiljett tillbaka, denna gång med sin son.

”Jag sa till honom att okej, om vi går ut och du köper en bartjej. Var med henne en eller två nätter. Men bli inte kär. Han lyssnade inte. Såklart. Och sen satt han precis som jag och sms:ade med en thaitjej fram och tillbaka.”

Inifrån huset hörs ett tjut och ett högt skratt och Kim säger till Andy att ”det där var Loy som vann”.

”Jag vet”, säger Andy, ”jag känner igen hennes skratt.”

Sen berättar han att han brukar gå in på Love U Long Times hemsida.

”Visst är den bra”, säger Kim. ”Många av våra kunder går in där. Framför allt nu när vi har en webcam uppsatt i baren.”

”Ja. Jag brukar gå in och titta på Loy när jag saknar henne. Se vad hon gör. Mitt huvud säger hela tiden nej

nej, men hjärtat säger Loy, Loy.”

TVå hundar leker med en handduk som har ramlat ner från klädstrecket, de biter tag i var sitt hörn och drar, brottas och springer fram och tillbaka i gruset och Andy stirrar på dem en stund. Sen hamnar blicken nånstans i fjärran. Han säger ingenting. När det en halvtimme senare börjar regna går han in, ställer sig på tröskeln och letar efter orden. Tjejerna spelar fortfarande, men snart får Andy fram:

”Ska ni gå och jobba idag?”

Nim som sitter och sms:ar med en kund från Italien tittar upp och säger kort:

”Vi jobbar varje dag.”